

IX Ka 316/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO L.Gutkowski

Protokolant: sekr.sąd. M.Holc

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2019r. sprawy:

P. M., obwinionego z art.90 kw,

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 stycznia 2019r.

sygn. akt (...)

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w G. kwotę 30,- (trzydzieści) zł tytułem opłaty za drugą instancję i 50,- (pięćdziesiąt) zł z tytułu wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 316/19

UZASADNIENIE

P. M. został obwiniony o to, że w dniu 25.04.2018 roku około godz. 15.00 w miejscowości N. na ul. (...) parkując w poprzek jezdni samochód D. (...) o nr rej. (...) tamował ruch innych pojazdów, **tj. o czyn z art. 90 kw.**

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2019 roku, Sąd Rejonowy w G., sygn. akt (...) uznał obwinionego P. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 90 kw i za czyn ten na mocy powyższego przepisu wymierzył mu karę 100 złotych grzywny.

Sąd Rejonowy zasądził od obwinionego P. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty a także kwotę 120 złotych zryczałtowanych wydatków postępowania.

Od powyższego wyroku apelację wniósł **obwiniony P. M.**, który wyrok Sądu Rejonowego w T. zaskarżył w całości.

Obwiniony zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

a) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną, polegającą na uznaniu za wiarygodne zeznań świadków: S. J., J. K., A. P. (1), A. P. (2), P. P., a także odmowie wiarygodności spójnym, logicznym i konsekwentnym wyjaśnieniom obwinionego, a także polegającą na niewzięciu pod uwagę znajdującej się w aktach dokumentacji fotograficznej, wskazującej na zaparkowanie pojazdu obwinionego,

b) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:

- użytkowa część jezdni na wysokości posesji przy ul. (...) w N. ma szerokość 4,70 – 5,0 m, podczas gdy taką szerokość ma cały ciąg drogowy, a rzeczywista szerokość części jezdnej ma nie więcej niż 4,0 m, za pozostałą część jezdni stanowi nieużytkowa skarpa, co uniemożliwiało bezpieczne wyminięcie się 2 pojazdów jadących w przeciwnym kierunku,

- szerokość pojazdu obwinionego wynosi 1,67 m, podczas gdy z z lusterkami szerokość ta jest o przynajmniej 20 cm większa,

- obwiniony miał możliwość bezkolizyjnego pokonania drogi na wysokości posesji przy ul. (...), podczas gdy szerokość pojazdu obwinionego w zestawieniu z szerokością pojazdu kuriera (której Sąd I instancji nie ustalił) na taki manewr nie pozwalała,

- obwiniony ustawił swój pojazd w poprzek jezdni, w wyniku czego kurier nie mógł przejechać, podczas gdy pojazd stał praktycznie wzdłuż drogi, co obrazuje znajdująca się w aktach dokumentacja fotograficzna.

W konkluzji obwiniony wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w G. poprzez uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny i wnikliwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym z całkowitą akceptacją Sądu Okręgowego.

Podstawą ustaleń o sprawstwie oskarżonego poczynionych przez Sąd meriti stały się zeznania S. J., J. K., A. P. (1), A. P. (2) oraz P. P.. W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania te jako wiarygodne, albowiem były rzeczowe, logiczne, spójne, konsekwentne, a nadto korespondowały ze sobą wzajemnie. Omawiane depozycje tworzyły spójny obraz zdarzenia. Obwiniony tak w postępowaniu rozpoznawczym, jak również apelacyjnym nie przedłożył dowodów, które dyskredytowałyby wiarygodność zeznań podanych świadków. Istotne jest to, że S. J., J. K. oraz P. P. były osobami niezaangażowanymi w sąsiedzki spór istniejący między obwinionym a A. P. (1) oraz A. P. (2), wobec czego ich zeznania były całkowicie obiektywne, bezstronne, nie skażone negatywnym nastawieniem względem obwinionego. Waler dowodowy zeznań S. J. oraz J. K. wspomogła dodatkowo okoliczność, iż osoby te są policjantami. Fakt ten implikuje domniemanie, że zeznania tych osób – będących funkcjonariuszami publicznymi – są rzetelne. Natomiast wyjaśnienia obwinionego zostały –także zasadnie- uznane za niewiarygodne, albowiem pozostawały w sprzeczności z rzeczonymi zeznaniami, a nadto z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W rezultacie, skoro dowody w postaci zeznań S. J., J. K., A. P. (1), A. P. (2) oraz P. P. były wiarygodne, natomiast wyjaśnienia obwinionego niewiarygodne, to Sąd Rejonowy słusznie poczynił ustalenia faktyczne przedmiotowej sprawy na podstawie zeznań rzeczonych świadków.

Powyższe nie neguje tego, że Sąd I instancji – wbrew twierdzeniom skarżącego – wziął pod uwagę i ocenił z uwzględnieniem art. 7 kpk dokumentację fotograficzną zawartą w aktach sprawy.

Nie był zasadny zarzut skarżącego, który polegał na twierdzeniu, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że użytkowa część jezdni na wysokości posesji znajdującej się przy ul. (...) w N. ma szerokość 4,70 – 5,0 m. Sąd Okręgowy, ustalenia Sądu I instancji poczynione w omawianym zakresie, podziela w całości. Zostały one bowiem dokonane na podstawie wiarygodnych dowodów w postaci pisma z Urzędu Gminy w G. (k. 59 akt) oraz załączonej do niego mapy obrazującej szerokość drogi gminnej na wysokości posesji przy ul. (...) w N. (k. 60 akt). Warto wyjaśnić, że za ciąg drogowy rozumie

się odcinek drogi, który ma jeden początek i jeden koniec. Wobec powyższego, brak jest podstaw do przyjęcia za apelującym, że rzeczywista szerokość części jednej przedmiotowego odcinka drogi ma nie więcej niż 4,0 m.

Apelujący niezasadnie wywodził, że Sąd I instancji poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne z uwagi na to, że w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia przyjął, iż szerokość pojazdu obwinionego wynosiła 1,67 m, podczas gdy do wartości tej należało także dodać szerokość lusterek, która wynosiła przynajmniej 20 cm. Analiza materiału dowodowego sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji ustalenia te poczynił na podstawie przedłożonej przez obwinionego broszury (k. 52 akt), z której wynika, że szerokość jego pojazdu wynosiła 1678 milimetrów, a zatem 1,678 m. Obwiniony w trakcie postępowania sądowego nie przedłożył innych dowodów, które wskazywałyby, że szerokość ta była większa. Także w zarzucie apelacyjnym – mimo dysponowania pojazdem – nie wskazał on precyzyjnie ile wynosiła szerokość lusterek jego samochodu. W każdym jednak razie, nawet jeśli przyjąć, że do ustalonej przez Sąd I instancji szerokości 1,67 m należałoby dodać 20 centymetrów, to przy uwzględnieniu szerokości drogi gminnej na wysokości posesji przy ul. (...) w N. kształtującej się na poziomie 4,70 – 5,0 m, należy przyjąć, że obwiniony posiadał odpowiednio dużo miejsca, by bez uszkodzeń własnego pojazdu ominąć pojazd kuriera – P. P..

Należy zaznaczyć, że do oceny okoliczności przedmiotowej sprawy nie było niezbędne ustalenie przez Sąd I instancji szerokości pojazdu kuriera, albowiem nie znajdował się on w całości na drodze gminnej przy ul. (...) w N., a jedynie – zgodnie z wiarygodnymi zeznaniami świadków - w takiej części, która nie utrudniała pokonania wskazanej trasy przez inne pojazdy.

Okoliczność, iż obwiniony ustawił swój pojazd w poprzek ul. (...) w N. przy posesji nr (...) Sąd Rejonowy ustalił na podstawie wiarygodnych zeznań S. J., J. K., A. P. (1), A. P. (2) oraz P. P., a także przy uwzględnieniu szkicu miejsca zdarzenia wykonanego przez J. K. (k. 24 akt), a Sąd Odwoławczy uznał, że poczynione w tym względzie ustalenia są prawidłowe. W żaden sposób ustaleń tych nie podważa dokumentacja fotograficzna znajdująca się w aktach sprawy na k. 58.

Te racje wespół z aprobatą dla stanowiska wyrażonego przez sąd I instancji zdecydowały o uznaniu wywiedzionej w sprawie apelacji za niezasadną.

W sprawie nie wystąpiły uchybienia, które skutkować by musiały uchyleniem zaskarżonego orzeczenia a o których mowa w art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

Zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budziła również - jako zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 33 kw oraz uwzględniająca dyspozycje art. 24 § 1 i 2 kw – wysokość wymierzonej obwinionemu kary grzywny. Kara 100 złotych grzywny nie mogła być uznana za nadmiernie surową. Stanowi ona dolegliwość finansową, która nie przekracza przesadnie możliwości zarobkowych obwinionego i jest odpowiednia do stopnia szkodliwości społecznego popełnionego przez niego wykroczenia.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji P. M. było obciążenie obwinionego kosztami postępowania za II instancję, zgodnie z dyspozycją art. 119 § 1 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw. Na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd zasądził od obwinionego opłatę w kwocie 30 złotych, a nadto obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych, których wysokość określa przepis § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2017 r., poz. 2467).